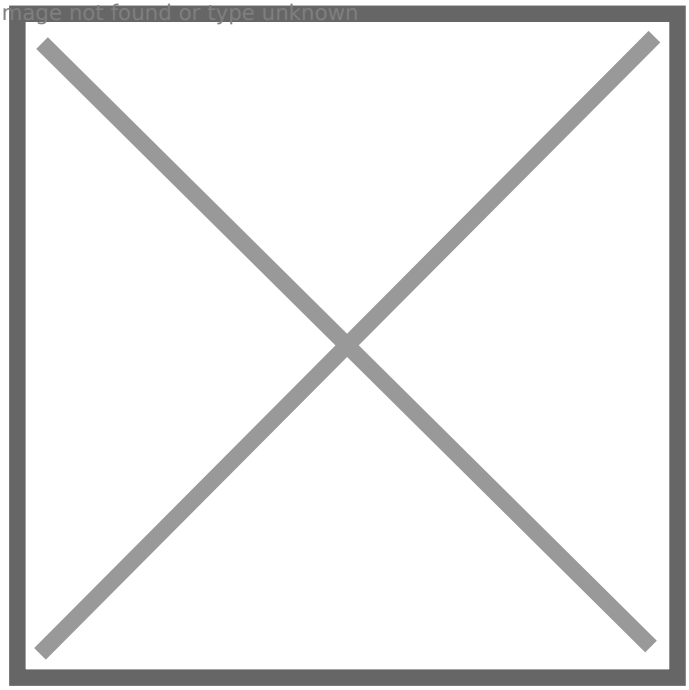
4 Μαΐου 2020

Όσιος Παΐσιος: Ο λαϊκός ασκητής στο Άγιον Όρος που ευωδίασε!

/ Θαυμαστές διηγήσεις

Image not found or type unknown

Κωνσταντίνος Ξενόπουλος: Ο λαϊκός ασκητής.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Κάποτε στο Άγιον Όρος εργάζονταν ένας λαϊκός με το παιδί του για αρκετά χρόνια. Αργότερα βρέθηκε μια καλή δουλειά στην πατρίδα τους και ο πατέρας θέλησε να πάρει και το παιδί του, να είναι όλη η οικογένεια κοντά του.

Ο γιος του όμως δεν θέλησε να ακολουθήση τον πατέρα του στον κόσμο, γιατί είχε συγκινηθή από την ασκητική ζωή των Πατέρων, είχε υπ’ όψιν του και την κοσμική ζωή με το άγχος, δεν τον ακολούθησε.

Μάλιστα του είπε και το εξής:
– Αφού έχεις και άλλα παιδιά, πατέρα, άφησε και ένα στο Περιβόλι της Παναγίας.

Και τελικά τον άφησε.
Το παλληκάρι αυτό όμως ήτο πολύ ευαίσθητο, φιλότιμο με πολλή απλότητα, αλλά και αγράμματο.
Αισθάνονταν τον εαυτό του πολύ ανάξιο για να γίνη Μοναχός, αλλά και νόμιζε ότι δεν θα μπορέση ν’ ανταποκριθή στα μοναχικά του καθήκοντα, ενώ στην ουσία έκανε μεγάλη άσκηση, όπως θα ιδούμε και πιο κάτω.

Είχε βρει λοιπόν μια μικρή καλύβα που έμεναν ζώα παλαιά, χωρίς πόρτα και παράθυρα, τα όποια έκλεισε με πέτρες και φτέρες, δηλαδή την πόρτα και το παράθυρο, και άφησε μια μικρή στρογγυλή τρύπα για να μπαίνη στριμωχτά, και να την κλείνη την τρύπα μ' ένα κουρελιασμένο παλτό, που είχε βρει εκεί πεταγμένο από χρόνια.

Οι φωλιές των πουλιών φυσικά ήταν ανώτερες από την φωλιά του, αλλά και τα γιατάκια των ζώων πάλι ήταν καλύτερα από το δικό του, αλλά την χαρά όμως που είχε αυτή η ψυχή δεν την έχουν αυτοί που ζούνε σε πλούσια παλάτια, γιατί αυτός αγωνίζονταν για τον Χριστό, και ο Χριστός ήτο κοντά του, όχι μόνο στην καλύβα του, αλλά και μέσα στο πνευματικό του σπίτι, στο σώμα του, στην καρδιά του και ζούσε μέσα στον Παράδεισο.

Φυσικά για την Πνευματική του ζωή μόνον ο Θεός γνωρίζει, γιατί ζούσε απλά και αθόρυβα, στην αφάνεια.

Μόνο από ένα περιστατικό που έγινε γνωστό, από αυτό πολλά θα καταλάβη κανείς.

Από την φωλιά του λοιπόν έβγαινε κατά καιρούς, περνούσε από κανένα κελλί που είχαν εργασίες εξωτερικές στους κήπους, βοηθούσε λίγο και έπαιρνε λίγο παξιμάδι και λίγες ελιές.
Εάν δεν τον άφηναν να εργασθή, δεν δέχονταν ευλογίες, έπρεπε να τις πληρώση με την εργασία του διπλά.

Επειδή ήτο αγράμματος, όπως ανέφερα, πέρασε από ένα Μοναστήρι μια φορά για να ρωτήση πότε είναι η μεγάλη Σαρακοστή, αν και γι' αυτόν όλος ο χρόνος σχεδόν ήταν μεγάλη Σαρακοστή.

Αφού του είπαν ποια μέρα, πήγε και κλείστηκε στη φωλιά του, ενώ είχαν περάσει μήνες δεν κατάλαβε πότε πέρασαν.
Βγαίνει λοιπόν και πηγαίνει σ' ένα Μοναστήρι να δει τι γίνεται.

Παρακολούθησε την ακολουθία, κοινώνησε μετά την Θεία Λειτουργία και εν συνεχεία πήγαν στην τράπεζα, είδε στην τράπεζα κόκκινα αυγά γιατί ήταν απόδοσις του Πάσχα. Παραξενεύτηκε και ρώτησε έναν αδελφό:
– Καλά ήρθε το Πάσχα;

Του απαντά ο αδελφός:
– Τι Πάσχα ρωτάς· αύριο είναι της Αναλήψεως.

Με τέτοιο τρόπο αγωνίζονταν μέχρι την ώρα του θανάτου του, τον οποίο βρήκε νεκρό ένας κυνηγός μετά από δυο μήνες και ειδοποίησαν την αστυνομία και τον

γιατρό, ο οποίος μου είπε:
– Όχι μόνον δεν μύριζε το πτώμα του, αλλ’ αντιθέτως είχε μια ευχάριστη μυρωδιά.

Από το βιβλίο του Οσίου Παϊσίου, “Ωφέλιμες διηγήσεις”, έκδοση Ιεράς Μονής Ιλαρίωνος, Προμάχοι Αριδαίας. Η εικονογράφηση έγινε από τον αγιογράφο Κωνσταντίνο Ξενόπουλο.